

Welkom.

Wij zijn heel behoeftige mensen. Wat hebben we niet al nodig aan eten en drinken, kleding, slaap, onderdak en verwarming. En dat is nog niet alles. Als je de reclame bekijkt is er nog veel meer dat we nodig hebben om lekker in je lijf te zitten, voor een gave huid, soepele spieren en gewrichten, een goede nachtrust en spijsvertering enz. Wij doen daar het nodige voor, maar daar komen we niet voor hier.

Hier komen wij voor andere behoeften, andere verlangens. Hoe sta ik in het leven? Wat is mijn leven waard? Heb ik een bestemming? Mag ik zijn wie ik ben, ik voel me zo vaak te kort schieten? Is mijn leven veilig? Hoe krijg ik innerlijke vrede met mij zelf?

Wij zoeken hier een basis voor ons hele bestaan. Een zekerheid dat we ons kunnen toevertrouwen aan het bestaan, dat we bij iemand geborgen zijn.

En dan horen we het koor zingen: "Zoek de Heer en neem toe in kracht, zoek zijn aanschijn zonder ophouden." Wat is het heerlijk als deze woorden diep tot ons doordringen in deze viering, en ons dragen door de week heen.

Ik wens u een goede viering.

Overweging.

Zelden zijn de lezingen in de Eucharistieviering zo kort en duidelijk. De eerste maant ons de vreemdelingen in ons midden als medemensen te ontvangen, en ons te bekommeren om de minder bedeeden: we moeten oog hebben voor de ellende van anderen en er iets aan doen. En de Evangelietekst sluit er naadloos op aan. Het is de bekende tekst over het voornaamste gebod van de wet. Misschien hoort of leest u die tekst al zo vaak dat hij onze aandacht niet meer echt vasthoudt en we gewoon verder leven. We weten het wel. Maar de vraag blijft: hoe doe je dat? De grote problemen van onze wereld en onze maatschappij kunnen we niet aanpakken: die zijn ongrijpbaar voor ons. De naaste beminnen. De woorden wijzen al op onze kleine, dagelijkse leefwereld om ons heen. Wij noemden dat gebod deze week in een bezinningsavond over diaconie: "omzien naar elkaar". We ontmoeten heel wat mensen, thuis, op straat, in winkels en bij bijeenkomsten. Maar zien we ze dan echt? We hebben vaak aandacht voor de kleding, of iemand er leuk uitziet, of origineel gekleed is. We zien ook gemakkelijk mensen die opvallen doordat ze moeilijk lopen of zich vreemd gedragen. Maar zien we ze dan echt? Of blijven we dan bij de buitenkant? Je kunt natuurlijk moeilijk bij al die mensen stil blijven staan om te zien of ze het goed maken of niet. Maar de mensen met wie we nader contact hebben, met wie we te maken hebben, zien we die echt? Gewoonlijk zegt de gelaatsuitdrukking het meeste over hoe het met een mens gesteld is. Het minste dat naastenliefde van ons vraagt is dat we **aandacht** hebben voor mensen. Dan ben je pas echt bij iemand aanwezig. Dan pas kan die ander je aanwezigheid voelen. Eerst als twee mensen elkaar ontmoeten kan er iets goeds gebeuren. En dan zijn kleine gebaren of een enkel woord soms al heel kostbaar. Een vriendelijke begroeting. Een vraag "lukt het" als je iemand met iets moeilijks bezig ziet. Of "hoe gaat het?" Maar dan niet als een routinevraag. En belangrijk ook of we bespeuren of onze woorden

welkom zijn. Want anders loop je het gevaar dat je jezelf opdringt. Ook dat vraagt echte aandacht.

Naastenliefde vraagt dat je de ander zichzelf laat zijn zoals je hem aantreft. En hem niet beter wil maken naar jouw idee. De ander gedijt het beste als hij zich aanvaard voelt zoals hij is. Als je echt bij anderen aanwezig bent, maak je je los van je eigen belangen, van wat jou zelf op dat moment bezig houdt, dan stel je je onbevangen op.

Het lijkt een subtiel spel, en dat is het ook. Wij zijn dan ook gevoelige wezens, wij worden gauw gekwetst, maar worden blij met de goedheid van mensen om ons heen. En dat is de bedoeling van de Blijde Boodschap, het Evangelie, dat mensen blij kunnen zijn. Zo zong het koor bij de opening:

"Laetetur cor quaerentium Dominum" : Moge het hart zich verheugen van hen die de Heer zoeken.

Nijmegen, 29 oktober 2017

pastor Jan Zuiker, assumptionist